

- iv. ei nõustunud sellega, et taotletud dokumendid on olemuslikult seotud otsusega, kas alustada seadusandliku poliitikaga seotud tegevust või mitte; ja

Alus 2: Õigusnormi rikkumine seoses sellega, et ei tuvastatud ülekaalu üldise huvi olemasolu.

Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna ta:

- i. ei arvestanud spetsiifilist avalikku huvi, millele ClientEarth viitas;
- ii. leidis, et taotletud dokumentide hilisem avalikustamine välistab ülekaaluka üldise huvi olemasolu taotletud dokumentide avalikustamiseks;
- iii. leidis, et muude kui taotletud dokumentide avalikustamine välistab ülekaaluka avaliku huvi olemasolu taotletud dokumentide avalikustamiseks;
- iv. ei nõustunud ClientEarth'i poolt esindatud avaliku huvi laadiga;
- v. ei tõlgendanud keeldumise aluseid kitsalt, võttes arvesse avalikustamisega teenitavat üldsuse huvi, nagu on ette nähtud määruse nr 1367/2006 ⁽²⁾ artikli 6 lõike 1 teises lauses;
- vi. ei mõõnnud üldist huvi keskkonnanäasjades kohtuliku kaitse saamise võimaluse parandamise suhtes.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määrus (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. septembri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1367/2006 keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnanäasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise Ärhusi konventsiooni sätete kohaldamise kohta ühenduse institutsioonide ja organite suhtes (ELT L 264, lk 13).

Comercializadora Eloro, S.A. 9. veebruaril 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 9. detsembri 2015. aasta otsuse peale kohtuasjas T-354/14: Comercializadora Eloro versus EUIPO – Zumex Group (Zumex)

(Kohtuasi C-71/16 P)

(2016/C 191/09)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Apellant: Comercializadora Eloro, S.A. (esindaja: advokaat J. L. de Castro Hermida)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO) ja Zumex Group, S.A.

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- lugeda tõendid esitatuks ja võtta vastu dokumendid, mis esitati kaebemenetluse lõpus ja mis esitati uuesti koos hagiga ning mis kannavad numbreid 1–7, nagu on täpsustatud koos hagiga esitatud loetelus dokumentidest, mis on hagiavaldusele lisatud;

- asuda haldusmenetluses esitatud dokumentide põhjal seisukohale, et apellant (**Comercializadora Eloro, S.A.**) on piisavalt tõendanud oma kaubamärgi JUMEX tegelikku kasutamist asjakohasel ajavahemikul ja territooriumil klassi 32 kuuluvate puuviljamahlade jaoks;
- arvestades, et vastulause esitaja ehk apellant on prioriteetse kaubamärgi kasutamist tõendanud, keelduda taotletava kaubamärgi JUMEX registreerimisest kõikide klassi 32 kuuluvate kaupade jaoks, kuna tarbijate jaoks esineb segiajamise tõenäosus, mis tuleneb mõlema kaubamärgi turul koosseksisteerimisest, arvestades sõnade sarnasust ning identset kasutusala.

Väited ja peamised argumendid

Esimene väide: määruse ühenduse kaubamärgi kohta ⁽¹⁾ artikli 42 lõike 2 ning rakendusmääruse ⁽²⁾ eeskirja 22 lõigete 2 ja 3 rikkumine

EUIPO vastulausete osakond leidis, et vastulause esitaja esitatud tõendid kaubamärgi kasutamise kohta ulatusid vajaliku miinimumtasemeni, et tuvastada, et asjakohasel ajavahemikul ja territooriumil oli kaubamärki tegelikult kasutatud.

Vaidlustatud kohtuotsuses väljendatud kahtlused selle suhtes, kas Hollandi äriühingule „Nidera General Merchandise, B.V.” müüdnud kaubad sisenesid tegelikult Euroopa Liidu territooriumile, põhinevad ühelainsal dokumentaalsel tõendil, milleks on selle äriühingu veebisait, mis on kättesaadav aadressil www.ngm-int.com ja kus ta annab teada, et tema äritehingud on suunatud Lääne-Aafrika riikidesse.

Selle veebisaidi väljavõtete tõenduslikku väärtust tuleb eitada, kuna need saadi tõendite kontrollimise ajal ehk ligikaudu 5. augustil 2011, see tähendab kaheksa aastat pärast kasutamise tõendamiseks asjakohase perioodi algust ja kolm aastat pärast selle lõppu. Selles ajavahemikus võisid kõnealuse äriühingu kaubandustegevus ja tegevuse geograafiline ulatus märkimisväärselt varieeruda. Õiguslikust loogikast järeldub, et tõendid, mis esitatakse kaubamärgi kasutamise ümberlukkamiseks, peavad samuti puudutama asjakohast perioodi, mitte selle lõppemisest mitu aastat hilisemat aega.

Tõenditena esitatud arvetelt nähtub, et Rotterdamis asuv Hollandi äriühing „Nidera General Merchandise, B.V.” ei ole mitte ainult kauba ostja, vaid ka müüdnud kauba vastuvõtja, mis tähendab, et kaup on Euroopa Liidu territooriumile sisenenud.

Vastulause esitaja on esitanud tõendeid selle kohta, et kõnealune äriühing kuulub „Nidera” kontserni, mis tegutseb mitmes Euroopa riigis, sealhulgas Hispaanias tütarettevõtja „Nidera Agro Comercial, S.A.” vahendusel, mis annab kindlalt tunnistust sellest, et selle äriühingu ostetud kaup oli mõeldud Euroopa turule.

Kuna vastulause esitaja täitis oma kohustuse tõendada oma kaubamärgi kasutamist ja kasutamine on tõendatud arvetega, mis hõlmavad kaubamärgiga tähistatud kauba müüki, tuleb nüüd selleks, et esitatud tõendite paikapidavus ümber lükata, tõendamiskoormis ümber pöörata, pannes kaubamärgi taotlejale väidetest ja oletustest kaugemale mineva kohustuse tõendada, et esitatud tõendid ei ole piisavad.

Teine väide: määruse ühenduse kaubamärgi kohta artikli 15 lõike 1 punkti b rikkumine

Asjaolu, et Hollandi äriühing „Nidera General Merchandise, B.V.” on esitatud arvetel märgitud kui kauba vastuvõtja, välistab selle, et Euroopa Liidu toll kohaldab kauba suhtes välistransiidi tolliprotseduuri, ja annab alust asuda seisukohale, et kaup on tõepoolest sisenenud asjakohasele territooriumile, hoolimata sellest, et hiljem eksporditakse see Aafrikasse.

Vaidlustatud kohtuotsuses on tagasi lükatud argument, mille kohaselt ainuüksi eksportimise eesmärgiga importimine kujutab endast kaubamärgi tegelikku kasutamist, tuginedes asjaolule, et niisugune tegevus ei võimalda omandada ega säilitada turuosasid. Sellegipoolest on olukord samasugune nagu määruse ühenduse kaubamärgi kohta artikli 15 lõike 1 punktis b ettenähtu, milleks on kaubamärgi kinnitamine kaupadele ainult ekspordi otstarbel ehk tegevus, mis samuti ei võimalda omandada ega säilitada turuosasid liidu territooriumil.

Kolmas väide: määruse ühenduse kaubamärgi kohta artikli 76 lõike 2 rikkumine

Viidatud sättest ja kohtupraktikast ilmneb, et üldreeglina võetakse vastu ka väited ja tõendid, mis on esitatud pärast tähtaja möödumist, mistõttu tuleb EUIPO-le antud kaalutusõigust tõlgendada kitsalt, nõudes, et ta põhjendaks väidete või tõendite vastu võtmata jätmist. Kaalutusõigus ei tähenda omavoli ega subjektiivsust.

Kaebemenetluse lõpus esitatud uued arved ja pakendite etiketid, mis sisalduvad dokumentides 1–7, olid olulised, kuna kuivõrd need olid väljastanud teised Euroopa ettevõtjad, võimaldasid need kõrvaldada kahtlused, mis tekkisid seoses Hollandi äriühingu „Nidera General Merchandise, B.V.” väljastatud arvetega.

Oma kaubamärgi kasutamise tõendamisel tekkisid vastulause esitajal kronoloogilised raskused, kuna tõendamine toimus kolm aastat pärast kasutamist, ja geograafilised raskused, kuna vastulause esitaja on Mehhiko äriühing, kelle huvide keskpunkt on Ameerika mandril.

Kronoloogiliste ja geograafiliste asjaolude kaalumine ning hilinenult esitatud dokumentide äärmise olulisus vaidluse lahendamise seisukohast oleksid pidanud kaasa tooma nende dokumentide vastuvõtmise ja järelduse, et vastulause esitaja prioriteetse kaubamärgi tegelik kasutamine on tõendatud, ning oleks tulnud läbi viia vaidlusosaluste kaubamärkide vajalik võrdlemine, et teha kindlaks, kas tarbija jaoks esineb segiajamise tõenäosus.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (kodifitseeritud versioon) (ELT 2009, L 78, lk 1).

⁽²⁾ Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1995, L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale di Udine (Itaalia) 24. veebruaril 2016 – kriminaalasi
Giorgio Fidenato jt süüdistuses**

(Kohtuasi C-111/16)

(2016/C 191/10)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale di Udine

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pooled

Giorgio Fidenato, Leandro Taboga ja Luciano Taboga

Eelotsuse küsimused

1. Kas komisjon on määruse nr 178/2002 ⁽¹⁾ artikli 54 lõike 1 alusel kohustatud võtma kiireloomulisi meetmeid vastavalt määruse nr 178/2002 artiklile 53, kui liikmesriik temalt seda taotleb, kuigi ta ise leiab, et teatud toiduainete või sööda puhul inimeste või loomade tervise ja keskkonnaga seotud suurt ja ilmset riski ei esine?
2. Kas siis, kui komisjon teeb liikmesriigile, kes on palunud temalt hinnangut, teatavaks hinnangu, mis on liikmesriigi taotlustele vastukäiv ja kontseptuaalselt välistab vajaduse võtta kiireloomulisi meetmeid, ja kui komisjon sel põhjusel ei võta kiireloomulisi meetmeid määruse nr 1829/2003 ⁽²⁾ artikli 34 tähenduses, mida see liikmesriik taotleb, võib liikmesriik võtta kiireloomulisi ajutisi meetmeid vastavalt määruse nr 178/2002 artiklile 53?
3. Kas ettevaatuspõhimõttega seotud kaalutluste tõttu, millel ei ole midagi ühist toiduaine või sööda kasutamisel inimeste või loomade tervise või keskkonnaga seotud suure ja ilmse riskiga, võib olla põhjendatud kiireloomuliste ajutiste meetmete võtmine liikmesriigi poolt vastavalt määruse (EÜ) nr 1829/2003 artiklile 34?